

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De Andrea à Chio martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

elegerunt inconuertibiliter mancipari, superbia videlicet & inuidia: æquumq; visum fuisse diuino consilio, vt qui superbiam humilitate deiecerit, inuidiamq; charitate contriuerit, dominium possideat illorum, qui suo deprauati arbitrio, ad memoratas virtutes nunquam adspirare consentiant.

Cap. 14.

Itaque rex Pipinus, magni Caroli genitor, quædam suum clericum, qui Brunco vocabatur, impuris obsessum spiritibus, per Hellarium Archidiaconum ad tumultum beati Maximini destinauit. Is per diuersas reliquorum sanctorum fuerat circumductus memorias, nec illa horribili passione meruerat liberari. Porro vt beati viri limina tetigit, ilico purgatus, Dei circa se clementiam glorificare, & sancti Maximini potentiam cœpit prædicare.

Dæmonia
ei liberatur.

Idem Pipinus denuò Ericum, genere Alemannum, eadem passione laborantem, qua supra, direxit. Quem cum catena vinxissent, eamque perfacile alienis viribus cōfregisset, vix arte cohibitum, clarissimo confessorio obtulerunt curandum. Ita diu fractibus pro miseri ereptione certantibus, quadam die, cum rem diuinam agerent, ille contracta catena prorupit se ad tumultum sacri antistitis: & non videtis, inquit, aduersarios, qui me sibi vendicauerant, vt in fugam verfos beatus Maximinus persequitur? Hic ei finis processit insanie. Eiusdem Pipini regis ex filia nepos, nomine Cumbertus, atrociter à dæmone vexatus, multis antè locis circumitis, vltimò ad sanctum virum perductus, tandem ab ea peste purgatus est.

Cap. 15.
57. dæmoni
aci sanan
tur vno die.

Et, vt à singulis ad turbam liberatorum transeamus, quondam ad festiuitatem beati pontificis (siquidem tunc maiorem depromit potètiã) triginta septem homines oppressi à dæmonibus confluxere: qui omnes eodem die curati sunt. Ex eodem numero foeminam illam fuisse accepimus, quæ ferebatur quadraginta septem annis polluto subiecta spiritui. Hac tandem tam diutina exclusus possessione, ipse verò cruciandus igni, simulatum oculis adstantium obiecit incendium, ita vt putaretur tota domus cōflagrare: ac digno se odore, hoc est, sulphureo, templum resperpsit. Tã speciosa suæ presentia meritiq; monimenta præclarus ille angelus dereliquit. Sequenti anno eadem solennitate viginti & duo mundati sunt: porro tertio anno tredecim à sancti viri cœnobio salutis gaudia retulerunt. His, vt arbitror, legere volentes satis superq; instruximus, quàm efficax in sacratissimo viro pellendi spiritus perditos sit gratia, & emineat semper potentia. Cæterum si velimus & hac & multiplici aliarum virtutù specie quoties floruerit vsq; ad hunc annũ, quo scribimus, hoc est, ab incarnatione Domini octingentesimum tricesimum nonũ, styli officio designare, nec modum libri tenebimus, & erudito lectori minùs erimus grati, dum similia frequenter narrabimus. In fine igitur nostri opusculi, in commune beati Maximini clementiam flagitemus, vt qui subinde ab alijs infirmitates depulit corporum, multò magis liberare nos dignetur à languoribus animarum: ostendens etiam in hac parte, quantum præualeat: quòd nunc peccatorum veniam consecuti, quandoq; illius gloriam conspiciere, gaudentes etiã propria forte, mereamur, Amen.

Item 22. &
23. alijs duo
bus diebus.

MARTYRIVM BEATISSIMI MARTYRIS ANDREAE DE CHIO, QVOD CONSTANTINOPOLI obijt, anno primo Pauli II. Summi Pontificis, à Georgio Trapezuntio scriptum.

29. Maij.
Cap. 1.for. + pro
fessione.

QVANDO iam triennio è Creta Constantinopolim nauigassem, vniuersam illam urbem cū Galata simul in admiratione atque gaudio reperi non paruo, propter singulare & inauditum multis temporibus Andreæ de Chio, pro Iesu Christi passionem martyrium. Fuit enim paulò antè mirabili constantia per gratiam Dei gestum. Nam ego quidem mense Nouembri applicui, anno ab incarnatione Domini, M. CCC. LXV. Andreas verò martyr Christi præcipuus 29. die mensis Maij, eiusdem anni coronam martyrij misericordia Christi cōsecutus, in caelos ascendit ad eum, pro quo multos cruciatus sustinuit. Verum quod admirabilius ritè consideranti videbitur, illud est, quòd nisi Andreæ martyrium di-

rium diuinitus destinatum diuina gratia Christianis opem tulisset, & animos eorum firmasset, magna in eos clades, ab arumna ingens ab inimico generis humani, procella in morem fuisse effusa. Quidam enim, quem honoris causa non nomino, ex Trapezuntana ortus vrbe, Peripateticorum Philosophiæ professor, siue sua sponte, vt Quidam abnegat fide Christi. multi aiunt, siue impulsus, nescio, nec, si sciam, dicere ausim, Crucem Domini negauit, & Mahumeto adhaesit.

Quare Turcarum rex elatus, virum quendam, cuius nomen me fugit, ipsumque Trapezuntium militiae peritissimum in carcerem coniecit: dignum ratus, vt Philosophum conciuem suum volens nolensue imitaretur, cupiebat enim eius opera vti in re militari. Cap. 2. Cumque Christiano non consideret, ad Mahumetum intrudere cupiebat. At ille animo martyr: Philosophus, dicebat, in delicijs educatus, maiore spe ipsarum, Christi crucem negauit: ego autem, qui pro Imperatore meo mortali tot tantosque labores, cum Scythia bella gerens tuli, vulneraque; excepi, (dixit, & aperto pectore, cicatrices ostendebat) pro Imperatore caelesti mortem timebo: absit a me tanta infamia. Quae mens praeter ea caelestiaque regna repudiare, Mahumetoque adherere, vt bellorum labores subeam, pericula magna pro Imperatore mortali suscipiam, gladios in Christianos Christianus ipse natus distringam? & denique in mortem ruere, quam fugiendam cœsui Philosophus, vt in aeternam ac veram mortem deferat praecipit? Hæc ille.

Verum dum hæc Constantinopoli ferent, Andreas febribus grauius laborabat Cap. 3. & se perpetuo fore Reginae misericordiae Virgini vouit, si euaderet. Sedatis illico febribus, paulo post quasi ex morte surrexit, & albis se vestimentis induit, vt scilicet nunquam obliuisci posset munditiam corporis, quam Creatoris obtulit Matri. Voti effectus. Constantinopolim deinde petiit, non vt mercator, aut vagus quidam magnarum vrbium visendarum cupiditate: summa enim in iuene viginti & septem annorum gratia Integritas & probitas Andreae. à ioco enim penitus erat alienus. Cur igitur iuit? A gratia Dei, vt ego arbitror, ad martyrium vocabatur, vt & ipse in caelis Christi cum alijs martyribus assisteret, & omnibus prodesset, qui Philosophi siue leuitate, siue terrore fuerant conturbati. Statim cum in vrbem applicuit, accusatus fuit, quod cum Christianis conuersaretur, ecclesiasque Falso deferatur ab Aegyptijs mercatoribus. viseret, quasi Christianus summa cum religione ac deuotione homo, qui crucem Alexandriae negauit, cõculcauit, sputis scœdauit, & demum in stercore proiecit. Hæc mercatores Aegyptij, qui tunc in vrbe aderant, ad iudicem detulerunt, seq; ipsos vidisse eum negantem, confitentemque; quod Mahumeto adhereret, audiuisse attestabantur.

Trahitur in iudicium Andreas iniquum, accusationeque recitata, nunquam se à Chio, Cap. 4. vbi natus, educatusque; fuit, nisi tunc recessisse affirmabat, idque multis testibus approbabat, vniuersamque Chij ciuitatem hoc ipsum scire aiebat. Iudex iniquus hac in re non esse audiendos Christianos censebat. Tunc Christianorum multitudo, quæ circumfusa stabat, Si, inquit, Christianorum testimonium in huiusmodi causa refutandum est, Mahumetistarum quoque similiter non recipiendum. Nam sicut nos Christianum falso accusatum iuste defendimus, sic Mahumetista accusationem suorum veram esse contendunt. Quare praetermissis testibus, res ipsa quaerenda est. Nō aliter igitur, quam Iudæi secundum Mosaicam legem circuncidi suos Propheta vester iussit: quare si genitalia huius membra simili nota læsa sunt, morte iure plectetur: sin minimè, cum ipsa re causa determinetur sua, & nil ambiguitatis hominum animis remanebit. Spoliatur interea miles Christi, nudusque; à tanta multitudine aspicitur: nullum in eo indicium, nulla circuncisionis macula, nullum Mahumetistarum apparet vestigium. Exclamant Conuincitur mendacij accusatores eius. ex lætitia Christiani, confunduntur aduersarij, & victi penitus prosternuntur: nisi diabolico astu adiuti, exposuissent moris esse in Aegypto, minoris homines ætatis circuncidi, maioris, si ad Mahumetum Dei prophetam conuertantur, circuncidi si volunt: si verò abhorrent circuncisionem, nullo cogi modo posse, quoniam melius sit lucrari animam hominis, ex toto nobis corde adhaerentem in cæteris omnibus praeter circuncisionem, quam reijcere, quoniam circuncisionem reformidet. His rationibus, vel magis, quia se cæca fauebat sua, confusus Iudex, nullam pronuntiare sententiam velle in re tanta dixit, nisi Regem consuluerit. ita enim moris est in causis ambiguis & arduis.

Regem igitur, in carcerem coniecto milite Christi, consultum adiit: cui omnia cum Cap. 5. retulisset, interrogatus de ætate ipsius, habituque; omni corporis, Iuuenis, inquit ipse, animo iniunctus, atque; magna statura, grandibus ossibus atque; neruis conuallatus. Rex tales homines habere in militia cupit: Vade, inquit, & primum illi, si noster voluerit esse, offeri.

Turcaum
princeps est
allicio obla-
tis honori-
bus.

Item alij ho-
stes Christi.

Ille omnia
contemnit.

Cap. 6.
Mittitur in
carcerem.

Caditur fla-
gellis.

Magna eu-
ra adhibe-
tur vulne-
ribus eius.

Cap. 7.
Vnguibus
ferreis lace-
ratur.

Curatur di-
uinitus.

Cap. 8.
Atrocissi-
me crucia-
tur.

offerimus centurionatum in militia nostra: deinde, prout in virtute ipsum valere cō-
spexerimus, ad maiora prouehemus. Quod si beneficijs non commouebitur, minis at-
que terrore ipsum concutias: & si neutra poteris prauallere via, capite plectas. Altero
igitur die, producto ipso, primū Regis pollicitationes proponuntur mirabili cum
amplificatione, quod caput statim eris, Andrea, centum militum, & à priuorū tra-
ctus conditione, cum Principibus connumeraberis: quod facile virtus & diligentia tua
extoller te ad maiora. Verū cum martyr Christi, nihil respondendo, contemnere
oblata videretur, qui circumfusi erant veritatis hostes, alij argentum atque aurum, alij
vestes, alij suppellectilem variam pollicebantur: cumq; in silētio acrius perseueraret,
Quid inquit, ne verbis quidem tuis nos dignos putas? Digni quidē, ait, vos estis mul-
tō maioribus, quā ego dicere aut excogitare queam: sed res, quas offeris, nulla re-
sponione sunt digna. Quid enim caducam hanc vitam atque mortalem putatis ma-
gni aliquid habere, quo caelesti sit prapōenda? Erras, ipsi respondent: nam nos, & ad
illam tibi viam aperire studemus, & hanc insuper tibi felicem reddere conamur. Non
coherent, inquit, caduca aternis, non felicibus misera, non profana beatis. Sed quid o-
pūs est verbis? Ego felicitatem huius seculi nihili facio: ego crucem, passionem, sepul-
turamque Christi mei nunquam, auxilio illius fretus, negabo. Statuite in me quicquid
malueritis: vnum rogo, ne me verbis amplius tentetis.

His dictis, coniectus ilico in carcerem, vinculis carenatus, pedibus atque manibus al-
ligatus, ad meridiem sequentis diei, qui fuit XX. Maij, iacuit. Post meridiem statim pro-
trahitur, & in partem vrbis, quae Orientem spectat, prope mare, ducitur, vbi ad palum
nudus alligatus, flagellis atque loris caditur, acriusque quā dici possit: principio fla-
gellatus in pugnum compressis, magna exclamasse voce: Virgo Maria adiua me. Inde pe-
dibus altero ad alterum adductis, stetit rectus in eisdem vestigijs, mirabile dictu, vsque
ad Solis occasum. Interea dum miles Christi his cruciatibus exercetur, Trapezuntius
ille, de quo supra retuli, è fenestra turris, in qua fuerat inclusus, prominens clamabat:
O felicem Christianum, o beatam quae te genuit in sulam, o nobilissimum atque omni
laude dignum genus, vnde ortus es: Vtinam isthic essem tecum, vt eadem paterer pro
Christo. Hæc aliaque vociferabatur, martyrij coronam, vt arbitror, desiderans. Carni-
fices autē Andrea reducto, multis pretiosa membra flagellis, lorisque foedē dilacerata,

ungunt vnguentis, cibum quoq; atq; potum ad fulciendā in corpore animam de Me-
dicorum consilio, quorum multi ac peritissimi aderant, obtulerunt, ac aquam, in qua
non paruū defæcati auri pondus bullierat, conducunt ad bibendum. Id faciebant, quod
longior vita eius aliquid ad negationem Crucis afferret, simul & ostenderent, quanti
vitam facerent eius: Fortē etiam, quoniam cum Christianis enutriti sunt, & nonnulli
eorum Christiani fuerint. Nec ignorabant, quomodo martyres Christi olim in die
cruciabantur, & in nocte conualescebāt. Quare timentes, ne id diuinitus eueniret, me-
dicamentis suis occultare veritatem studebant.

Vigesima prima eiusdem mensis die rursus producit, denudatusque ferreis vn-
guibus tergora, quae pridie eius diei fuerant flagellata, dilacerantur, nec quicquam ali-
ud fecit, dixitque miles Christi, quāquā prius contremuit in principio, manusque
ad se adduxit, digitos in pugnos contraxit, pedes in iisdem vestigijs tenuit, magnaq; vo-
ce clamauit: Virgo Maria iua me. Sic Trapezuntius etiam eadem, quae pridie vocife-
rabatur, è turri iterum atque iterum repetebat. A dueniente nocte, vnguētis illinitur,
similiter & medicamentis atque aquis, in quibus magna virtus auri fuerat infusa, suste-
natur, quasi charam Crucis hostes salutem eius haberent, magnam ijs rebus inesse vir-
tutem prædicantes, Spiritūs sancti gratiam in Medicorum peritiam, cibi que ac potūs
commoditatem deriuantes. Illucescente namque die, sanus omnino martyr Christi
apparuit, quae res medicamentis fieri non potest: quae cum naturaliter agerēt, longio-
re indigent tempore, frequentationeq; cōueniente, ne digesta in dubiū aliquid conse-
rant: quod tamen minime facere possunt, si denuo corpus ac sepius exagitetur, siue
etiam atrocius crucietur. Quae virtus opem afferre potest præter diuinam? Profecto
nulla.

Vigesima secunda, eiusdem mensis die, producitur similiter post meridiem, ac ma-
nus & pedes sic torquentur, vt ne digitorum quidem articuli, nec cubitus, nec genua
in locis suis remanerent, sed locis suis omnia salirent: qui dolor maximus omnium est.
Cætera similiter gesta dictaque, non ab ipso solum, qui tamen nihil aliud, nisi: Virgo
Maria iua me, in principio dolorum, idque semel clamabat: verum etiam à Trape-
zuntio

zūntio illo, qui martyrium sic expetebat, vt multis, etiam Mahumeristis, audientibus sepius repeteret, quæ dicta superius sunt. Medicorum quoque diligentia similiter, imò etiam maior fuisse dicitur. Vigesima tertia die incolumis sanusque non Medicorum arte, sed illius primi martyris, & Domini omnium Iesu Christi productus Andreas, nouo genere cruciatūs vexatur: humeros carnibus per gladios denudant, studentes semper, ne celerior mors ipsum inuaderet. Sperabāt enim, si non acerbitate ac magnitudine dolorum, attamen diurnitate se victuros, sed derisi tandem iacuerunt. Declinato die reducitur, sicuti superioribus diebus, dictis factisque medicamentis quoque non aliter quàm prius adhibitis. Die vigesima quarta eiusdem mensis, eodem modo fiunt omnia, eodemque in loco, quo in die clunes carnibus nouaculis spoliatur, non subito, sed cum mora, vt doloris acerbitas magis sentiretur. Cætera omnia similiter acta, vt in superioribus diebus, dictaque eodem modo etiam à Trapezuntio martyre animo atque voluntate, qui illis diebus, quibus Andreas patiebatur, similiter è turri clamitabat. Die vigesima quinta, partes pedum, quæ inter genua clunesque sunt, carnibus similiter denudantur: cætera eodem modo dicta gesta que fuerunt. Vigesima sexta die, sura, id est, carnosæ partes pedum, quæ sunt intra genua & poplites, similiter carnibus denudantur. Cæteraque facta, dicta, procurata similiter fuerunt. Vigesima septima die, femur, quæque circa ipsum sunt, corporis partes excoriatur. Vigesima octaua die, totum corpus à capite ad pedes verberibus caditur, vt doloribus renouatis, tandem moueretur. Maxilla quoque vna vno ictu denudata carne fuit, quam Christiani rapientes seruauerunt, fuitque in monasterio beati Francisci inusitato fragrans odore atque mirabili.

Eccē tibi immanem crudelitatem.

Item aliam.

Rurfus alias, super alias.

Nota de maxilla eius.

Vigesima nona eiusdem mensis die, anno primo Pontificatus Papæ Pauli secundi vltimò producitur Andreas de Chio, martyr Christi præcipuus in locum solitum, ad orientalem vrbis partem, prope mare, sanus, viuax, vultu læto, decora facie. Mahumeristæ his rebus mori, medicamentorum virtute sic factum asserbant, & ingratitude illius accusantes: Non vides, clamabant, Andrea? Tuæ vitæ cura nobis habita est: nostro studio, imò Regis ipsius, incolumis es, & virtute medicamentorum, & Mahumeri gratia, qui te vult deliramenta Christianorum de cruce ac passione Iesu despiciere: quæ beneficia quoniã ingratus nõ sentis, morte morieris. Nõ est mors, sic mors, ait, sed vita. Quare nolite putare, me verbis vestris terreri posse: nec medicamenta profuerunt, quippe quæ vel in minimis vulneribus vix post multos dies aliquid afferre possunt. Me autem Crux Domini nostri Iesu Christi, & Virgo Maria ad hunc diem conseruauit atque reseruaui. His dictis securi caput supposuit, & ad cælestia regna euolauit.

Cap. 9.

O rem admirandam!

Securi percussus abijt è vita.

Tunc mortis eius ministri, vt Iudex iusserat, caput & truncum corpus trahere velociter ad mare conantur. Exclamant Christiani, qui lachrymis effusis circumstant, quorum magna erat multitudo, sepeliendum esse mortuum, non in mare projiciendum. Illis resistentibus, Regiam aiunt maiestatem esse consulendam, sepelirine velit ipsum iam mortuum, an in mare projici? Hoc audito, ipse Iudex ad Regem procurrit, (nec enim licet Iudicibus, quando Regem consulendum esse audiunt, quicquam facere vterias, nisi Regi prius referant.) Sed Christianorum quoque Primates, quàm velociter poterant Regem adeunt: qui cum percepisset, quibus cruciatibus, & quandiu vexatus fuit Andreas, efferbuisse ira dicitur, & verbis in Iudicem sic atrocibus vsus fuisse, vt exanimis ne mutiret quidem Iudex iniquus. Sed ea ira, & illa ingentes minæ simul cum verbis euauerunt. Christianis deinde iubet, vt Andream honorificè, sicuti decet virum fortem, sepeliant. Qui apposito capite corpori suo, ad Galatam deportarunt. Aderat autem vniuersus vtrarumque vrbium, Galatæ atque Constantinopolis, populus, viri simul ac mulieres, pueri atque puellæ, liberi & serui, nec Christianorum solum, verum etiam Mahumeristarum multi admiratione commoti, non pauciores quàm decies decem millia: qui omnes, alij lachrymantes, alij laudes eius pradicantes, & alij constantiam ac robur animi, alij prudentiam atque grauitatem, alij contemptum humanarum rerum: multi fidem in Iesum Christum, in crucem & passionem eius, & in immaculatam Virginem deuotionem narrantes. Tandem in Galatam partem extremam versus Ortum mari contiguam deueniunt, vbi est Ecclesia Virgini Mariae, si rectè memini, dicata: ibi depositus iacet.

Cap. 10.

Rex Turcorum iubet eum honorificè sepeliri.

His ita gestis, magna Rex exarsit cupiditate Trapezuntij viri illius, de quo supra diximus, liberandi: sed quia honestè id facere, nisi rogatus, posse non iudicabat, per quosdam, vt dicebatur, mulieres effecit, vt vxor illius pro marito supplicaret suo. Sic mors

Cap. 11.

Effectus
martyrij e-
ius.

Res admi-
ratione digna

Andreas atque martyrium illum quidem palam, sed multos quoque alios à periculo liberavit, multos in fide orthodoxa confirmavit, eos, qui ante martyrium suum quavis ratione Mahumeto adhaerunt, pudore confudit, mœstitia affectit, ac inani denique poenitentia & vexavit & vexat. His omnibus ego vehementer commotus, ardebam desiderio videndi corpus eius: sed niue, frigore glacieque detentus, hyemis marisque tempestate, illic fui vix mense Februario. eam mihi orati gratiam Deus intercessione martyris concessit: vidiq; ipsum iacentem in sepulchro nimium profundo, situ horrido, ea tamen integritate membrorum omnium, eo totius corporis colore, & dignitate formæ, tali vultus splendore & habitu, ut non animum expirasse, sed dormire mihi leuiter sub umbra videretur, ac qui iacebat loco ita humido, ut omnibus iam indumentis, quibus erat inuolutum corpus, putrefactis, nudum totum conspiceretur, præterquam quòd genitales partes fragmento lini obtegebantur: exarsi cupiditate descendendi, tangendi, osculandi pedes, manus, faciem præcipui martyris, nec tantum loci humiditas, descendendique difficultas, quantum verba presbyteri custodis, & spes posse id aliàs commodius facere, detinuerunt. Consilium deinde iniui cum presbytero. N. furto inde Romam reliquias illas deferre sanctas, resque iam ordinabatur: sed nescio, quomodo ille, deterritus, sententiam fidemque mutauit suam.

Cap. 12

Author nū-
cupat v. orū
martyri, &
liberatur à
periculis.

Ego cum inde decimo octavo Martij die soluisssem, statim primo die, imò in ipsa soluendi hora, non in paruum incidi periculum cum nimbis contra flantibus, inque saxa nauem depellentibus. Imploravi subito martyris auxilium, promisiq; si ad meos Romam incolumis deuenirem, martyrium eius summatim Latina lingua me conscripturum. Euasi maris & latronum pericula, quodque miraculo est, senex ægrotusque hinc recessi, iunior sanusque ac multo robustior remcaui, nec maris fluctuatio, nec terrarum itinera nimium aspera, quæ à Brundusio Romam æstatis tempore perducunt, mihi obfuerunt. Huc verò delatus, martyris quidem nunquam fui oblitus, sed nocte ac die cum ipso fui, eius memoria fruebar, atque oculis aspicere putabam non solum dormiens, verum etiam vigilans iacentem ipsum in sepulchro. Promissionis autem meæ nunquam mihi venit in mentem, nisi post annos duos, dum Georgij martyris memoria celebratur. Nam cum ea die recolerem Georgij dolores, quos ille pro Christo Domino nostro subiit, ilico pupugit animum promissionis memoria. Nec enim minora tolerauit Andreas, ne dicam multò etiam maiora, propter conditionem temporum, in quibus multo iuuantur exemplo, qui Christum amant: adeò in tenebris charitas intrusa marcescit. Itaque statim eo ipso die calamum accepi, & promissionis debitum iam solui. Tu verò præcipue martyr Christi precor intercedas ad Dominum nostrum Iesum Christum pro Ecclesia vniuersali, ac amplificatione ipsius, pro summo Pontifice Paulo secundo, cuius tempora martyrio tuo decorasti, perpetuaque fecisti: & sicut in Græcia per fidiam deiecisti, sic insurgentes in Italia Platonicos intercessione tua reprime.

DE SANCTIS MARTYRIBVS CANTO, CANTIANO ET CANTIANILLA SERMO, QUI INTER

Ambrosianos est 75. Videtur autem potius esse Maximii Taurinen. episcopi.

Maij 27.

ODIE beatissimorum Canti, Cantiani & Cantianilla natalis est. Quam benè & incundè tres martyres vno penè vocabulo nuncupantur? Nec mirum, si similes sunt nomine, qui sunt similes passione: si vna est illis apud homines appellatio, quibus apud Deum vna est vocatio. Vni enim vocati sunt à Domino, non interposito tempore aliter & aliter passi: sed omnes eodem ictu pariter martyrium pertulerunt. Quod quidem illis parentia quadam Christo affectione concessum est, ut congruerent meritis, qui vocabulis concordabant: & qui erant cõsanguinitate fratres, fieret etiam sanctitate germani: & quorum memoria vnius corporis substantia vegetabat, eorū animas eiusdem fidei cõfessio coronaret. Referet